

Kościół ewangeliczno-metodystyczny

W dniach 23—26 maja 1991 r. w Klarysewie pod Warszawą odbyła się 70 doroczna konferencja Kościoła Ewangelicko-Metodystycznego. Rok 1921 przyniósł formalne zarejestrowanie Kościoła Metodystycznego w naszym kraju jako organizacji misyjnej Południowego Kościoła Metodystycznego z centralą w USA. Na temat Kościoła Metodystycznego pisałem na łamach „TeMi” 9.04.1989 r. w artykule pt. „Następcy Wesleya w Tarnowie”. Siedemdziesiąta rocznica oficjalnej działalności Kościoła w Polsce niech będzie okazją do przypomnienia kim są metodyści, jaką rolę spełniają w naszym kraju.

Metodyzm wyłonił się w sensie organizacyjnym z Kościoła Anglikańskiego w 1784 r. na fali przebudzenia i odrodzenia religijnego. Założyciel Kościoła Jan Wesley był początkowo duchownym Kościoła Anglikańskiego, a więc można powiedzieć, że metodyzm jest ruchem poreformacyjnym.

Pierwsi metodyści dotarli do Polski pod koniec XIX w. w okolicy Gdańska, Grudziądza i Chodzieży. Pierwszych czterech misjonarzy metodystycznych przyjechało do Polski jesienią 1920 r. Kościół Metodystyczny w Ameryce wysyłając misjonarzy do Polski miał na myśli również akcję charytatywną. Organizowali więc metodyści sierocińce, szkoły, warsztaty rzemieślnicze, a także z ich inicjatywy powstał komitet pomocy społecznej. Niesli pomoc uciekinierom wojennym, biednym dzieciom i młodzieży akademickiej. Już w 1922 r. działa w Warszawie prowadzona przez metodystów klinika a także 6 szkół dla biednych dzieci oraz kilka internatów dla nieza-

możnych studentów, m. in. w Warszawie i Poznaniu. Powstały też zakłady dla sierot w Pustomytach pod Lwowem, w Klarysewie koło Warszawy i Odolanowie woj. poznańskie. W następnych latach jeszcze bardziej wzrosła aktywność metodystów.

W 1923 r. działa 10 kuchni ludowych dla 3 tys. osób dziennie. Metodysci rozdają odzież, a także prowadzą 12 szkół w tym Wyższą Szkołę Angielskiego w Warszawie, Szkoły Angielskiego we Lwowie i Katowicach, Szkołę Rolniczą w Pustomytach, a także szkołę muzyczną działającą przy Zborze Centralnym w Warszawie.

W Polsce po I Wojnie Światowej konstytucja gwarantowała wolność słowa, propagandy i przekonań. Gwarancja ta jednak w stosunku do wyznań mniejszościowych nie była w pełni respektowana. I tak np. w Poznaniu z powodu odmowy zatwierdzenia aktu własności metodyści tracą budynek. W Pustomytach gdzie zorganizowali sierociniec i szkołę rolniczą musieli sprzedać majątek ponieważ władze nie życzyły sobie takiego ośrodka na tym terenie. Takich przypadków było więcej. W 1926 r. zaczęło się ukazywać czasopismo kościoła „Pielgrzym Polski”. Przed II wojną światową liczba wyznawców metodyzmu w Polsce wynosiła 2,5 tysiąca. Mieszkali oni w 14 parafiach, które obsługiwało 13 kaznodziejów. Przez władze PRL Kościół został uznany prawnie dekretem z dnia 16 października 1945 r. i obecnie dzieli się na 5 okręgów kościelnych: centralny — Warszawa, pomorsko-wielkopolski — Poznań, mazurski — Ostróda, śląski — Katowice, połud-

niowy — Kraków. Kościół wydaje miesięcznik „Pielgrzym”, prowadzi seminarium duchowne i znaną szkołę Języka Angielskiego w Warszawie. Kadra kształci się w Sekeji Teologii Ewangelickiej CHAT, Kościół jest członkiem Światowej Rady Metodystów której siedziba mieści się w USA, a także należy do „Chrześcijańskiej Konferencji Pokojowej”, Europejskiej Konferencji Kościołów, Światowej Rady Kościołów i do Polskiej Rady Ekumenicznej. W maju 1990 r. doszło do zmiany nazwy z kościoła Metodystycznego w PRL na Kościół Ewangelicko-Metodystyczny w Polsce.

Metodyści za podstawę i jedyny autorytet w sprawach wiary przyjmują Pismo Święte, apostołskie wyznanie wiary oraz zasady ewangeliczne chrześcijaństwa pierwszych trzech wieków nowej ery. Zachowują dwa sakramenty biblijne: chrzest i wieczerzę pańską. Chrztu udziela się niemowlętom. W dogmatyce metodyści kładą nacisk na ograniczenie w życiu religijnym roli osób duchownych eksponując świeckie elementy Kościoła. Metodyzm kładzie silny nacisk na potrzebę wewnętrznego doskonalenia się a mniejszą uwagę zwraca na obrzędy i zewnętrzna oprawę nabożeństw. W czasie nabożeństw śpiewa się pieśni religijne i słucha kazania.

W 1945 r. na teren Tarnowa przybyli pastor Stanisław Słotwiński i Michał Jamny, którzy początkową działalność prowadzili w wynajętej sali przy ul. Kollataja. W roku 1945 pastor Konstanty Najder zakupił dla potrzeb zboru budynek przy ul. Narutowicza

19. Budynek ten jednak w późniejszym czasie został zagospodarowany przez władze państwowe tak, że zborowi metodystycznemu pozostało do dyspozycji pierwsze piętro gdzie urządzono kaplicę Kościoła. Mieści się ona tam do dzisiaj. Na parterze znajduje się Przychodnia Pulmunologiczna dla dzieci. W pierwszych latach po wojnie zbor metodystyczny w Tarnowie rozwijał się bardzo prężnie, a spowodowane to było możliwością otrzymania od Kościoła różnorodnej pomocy zwłaszcza pochodzącej od współwyznawców z USA. Z biegiem czasu część wyznawców przeszła na stronę Kościoła Rzymsko-Katolickiego. Przygarneśli metodyści w tamtych czasach wiele osób ciężko doświadczonych przez wojnę zapewniając im schronienie i utrzymanie.

Służbę duszpasterską po wojnie w zborze tarnowskim pełnili kolejno pastory: Słotwiński, Raszkiewicz, Paska, Kamiński, Raczek. Obecnie funkcję tą pełni dojeżdżający z Krakowa pastor P. Gąsiorowski. Kaznodzieją świeckim jest absolwent Seminarium Teologicznego Jarosław Gabała prowadzący dodatkowo w kaplicy przy ul. Narutowicza sprzedaż wydawnictw kościelnych.

Dziś metodystów na świecie jest ok. 50 milionów, a największa liczba wyznawców jest w USA, Angli oraz w krajach Trzeciego Świata, Afryce, Azji, Ameryce Łacińskiej i na wyspach Pacyfiku. Z krajów Europy — w Niemczech oraz Szwajcarii. W Polsce liczba wyznawców metodyzmu wynosi ok. 5 tysięcy. Zbor tarnowski liczy 25 osób.

TADEUSZ MEDZEŁOWSKI

4. I 1991 TEM 1

4 lipiec